

YVES BOT

FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2010. május 6.¹

1. A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet² 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján, ezen rendelet megsértése nélkül eleve kizárható-e a közösségi védjegyként történő lajstromozásból egy stílusjegyek nélküli betűt?

2. Lényegében ezzel a kérdéssel foglalkozik az OHIM részéről az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága által a BORCO-Marken-Import Matthiesen kontra OHIM (α) ügyben 2009. április 29-én hozott ítélettel³ szemben benyújtott jelen fellebbezés.

3. A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság helyt adott a BORCO-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG (a továbbiakban BORCO) hatályon kívül helyezési keresetének, amelyet a BORCO az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának azon, 2006. november

30-i határozatával (a továbbiakban: vitatott határozat) szemben nyújtott be, amely a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján, a megkülönböztető képesség hiányára hivatkozással elutasította az α megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozására irányuló kérelmet. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy az OHIM által az e megjelölés megkülönböztető képességének értékelésére alkalmazott módszer nem felel meg az említett rendelkezésnek, mivel az OHIM nem végzett konkrét vizsgálatot arra vonatkozóan, hogy az érintett megjelölés rendelkezik-e a lajstromozás iránti kérelemben megjelölt áruk vonatkozásában megkülönböztető képességgel. Következésképp az Elsőfokú Bíróság a kérelmet felülvizsgálat céljából visszautalta az OHIM elé.

4. A jelen fellebbezésben az OHIM úgy véli, hogy a megtámadott ítélet jogi hibában szenved a rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezését illetően, mivel az Elsőfokú Bíróság megállapításával ellentétben nem kötelező a szóban forgó megjelölés vonatkozásában ilyen vizsgálat elvégzésére.

5. A jelen indítványban kifejtem azokat az indokokat, amelyek alapján úgy vélem, hogy az OHIM által az Elsőfokú Bíróság indokolásával szemben megfogalmazott kifogások nem megalapozottak. Rá fogok mutatni, hogy attól kezdve, hogy a rendelet 4. cikkének megfelelően a betűk a lajstromozható megjelölések

1 – Eredeti nyelv: francia.

2 – HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o., a továbbiakban: rendelet. Ezt a rendeletet hatályon kívül helyezte a 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.), amely 2009. április 13-án lépett hatályba, így a jelen ügyben nem alkalmazható.

3 – T-23/07. sz. ügyben hozott ítélet (EBHT 2009., II-887. o.; a továbbiakban: megtámadott ítélet).

közé kerülnek, megkülönböztető képességüknek a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján történő értékelését minden egyes esetben külön kell értékelni, figyelembe véve a lajstromozás iránti kérelemben megjelölt áruk jellegét és sajátos jellemzőit. Ennélfogva az Elsőfokú Bírósággal egyetértve úgy gondolom, hogy az OHIM, mivel a szóban forgó megjelölés megkülönböztető képességére vonatkozóan konkrét vizsgálatot nem folytatta le, végül a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján eleve kizárta egy stílusjegyek nélküli betű lajstromba vételét, és ezáltal tévesen alkalmazta a rendeletet. Ennélfogva azt javaslom a Bíróságnak, hogy a jelen fellebbezést utasítsa el.

vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól”.

7. A rendelet feltétlen kizáró okokról szóló 7. cikke a következőképpen szól:

„(1) A megjelölés nem részesülhet védjegyjelölésben, ha:

[...]

I – Jogi háttér

b) nem alkalmas a megkülönböztetésre;

6. A rendelet „A közösségi védjegyjelölés tárgyát képező megjelölés” című 4. cikke szerint:

[...]”

„Közösségi védjegyjelölés tárgya lehet minden grafikai ábrázolható megjelölés, így különösen szó – beleértve a személyneveket –, ábra, kép, alakzat, betű, szám, az áru vagy a csomagolás formája, ha e megjelölés alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit

8. Ez a két rendelkezés azonos tartalommal átveszi a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv 2. cikkében és 3. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott rendelkezéseket.⁴

⁴ – HL 1989. L 40., 1. o. (magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.), a továbbiakban: irányelv.

II – A jogvita alapját képező tényállás

9. A tényállás a megtámadott ítélet alapján az alábbiak szerint foglalható össze.

10. 2005. szeptember 14-én a BORCO a rendelet alapján közösségi védjegybejelentési kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz. A lajstromoztatni kívánt ábrás védjegy a következő megjelölés volt:

α

11. A védjegybejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 33. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, az alábbi leírással: „Alkoholtartalmú italok (a sörök kivételével), borok, habzóborok és bortartalmú italok”.

12. 2006. május 31-i határozatával az elbíráló a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján, a megjelölés megkülönböztető képességének hiányára hivatkozva elutasította a lajstromozás iránti kérelmet. Az elbíráló álláspontja szerint a bejelentett védjegy grafikai változtatás nélkül a görög α kisbetű pontos

mása, és a görög nyelvű vásárlók e megjelölésben nem ismerik fel a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő termékek származásának jelét.

13. 2006. június 15-én a BORCO fellebbezést nyújtott be a fenti határozat ellen az OHIM-hoz. E fellebbezést az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa elutasította azon okból, hogy a bejelentett megjelölés nem rendelkezik a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt megkülönböztető képességgel.

III – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

14. Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. február 5-én benyújtott keresetlevelével a BORCO a vitatott határozat hatályon kívül helyezése iránt keresetet nyújtott be. A BORCO a rendelet három rendelkezésének, nevezetesen a 7. cikk (1) bekezdése b) és c) pontjának és a 12. cikknek a megsértésére alapított három jogalapra hivatkozott.

15. A megtámadott ítélettel az Elsőfokú Bíróság hatályon kívül helyezte a vitatott határozatot, és a szóban forgó lajstromozás iránti kérelmet az ítélet indokolása alapján történő felülvizsgálata céljából visszautalta az OHIM elé.

IV – A Bíróság előtti eljárás és a felek érvei

16. A 2009. július 15-én benyújtott fellebbezésben az OHIM azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet. Elsődlegesen azt kéri a Bíróságtól, hogy utasítsa el a BORCO hatályon kívül helyezés iránti keresetét, másodlagosan, hogy utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé. Az OHIM mindkét esetben azt kéri a Bíróságtól, hogy kötelezze a BORCO-t az első- és a másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

17. A BORCO azt kéri, hogy a Bíróság a fellebbezést utasítsa el, és az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

V – A fellebbezés

18. A jelen fellebbezés révén a Bíróságnak alkalma nyílik, hogy elvi állásfoglalást adjon az OHIM részére a stílusjegy nélküli, egyetlen betűből álló megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása keretében a védjegy megkülönböztető képességének értékelése során követendő módszer tekintetében. Ennek az állásfoglalásnak kell véget vetnie az OHIM és az Elsőfokú Bíróság között e kérdésben fennálló véleménykülönbségnek.

19. Az OHIM ugyanis állandó határozathozatali gyakorlata alapján elutasítja az

egymagukban álló betűk lajstromba vételét, mivel véleménye szerint ezek a betűk a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében megkülönböztetésre nem alkalmasak. Ez a gyakorlat kifejezetten szerepel az OHIM előtti eljárásokra vonatkozó iránymutatások 7.5.3. pontjában („Vizsgálat” című B. rész).⁵ Ez a pont a következőképpen rendelkezik:

„[...]

[...] az [OHIM] a [rendelet] 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján továbbra is kifogást emel az egymagukban álló betűkkel vagy számokkal szemben. Ezt többek között a többi kereskedő számára rendelkezésre álló betűk és számok korlátozott száma indokolja. Például a 7-es szám lajstromozása járművek vonatkozásában megtagadásra került [...].

Ugyanakkor lajstromozhatók azok az egymagukban álló betűk vagy számok, amelyek elegendő stílusjeggyel rendelkeznek, így a grafikai összbenyomás érvényesül a betű vagy szám egyszerű megjelenésével szemben.

⁵ – Hozzáférhető az OHIM internetes honlapján az alábbi oldalon: http://oami.europa.eu/ows/rw/resource/documents/CTM/guidelines/examination_fr.pdf.

Ennek megfelelően a következő védjegyek
lajstromozását engedélyzték:

[...]

[...]

Más szóval ezek a megjelölések, amennyiben nem korlátozódnak egy betű vagy egy szám más betűtípusban történő megjelenítésére, lajstromba vehetők”.

[...]

20. Az OHIM így a nagy I és E betű lajstromba vételét is megtagadta, ezeket a határozatait az Elsőfokú Bíróság az IVG Immobilien kontra OHIM (I) ügyben 2007. június 13-án hozott ítéletében⁶ és a Hartmann kontra OHIM ügyben 2008. július 9-én hozott ítéletében⁷ hatályon kívül helyezte.

[...]

21. A megtámadott ítéletben éppúgy, mint e két utóbbi ítéletében, az Elsőfokú Bíróság megfogalmazta az azon módszerrel szembeni bírálatait, amelyeket az OHIM egy stílusjegy nélküli, egyetlen betűből álló védjegy megkülönböztető képességének értékelése során követ.

22. Az Elsőfokú Bíróság kifogásai mindezekelőtt a vitatott határozat 17–20. pontját

6 – T-441/05. sz. ügyben hozott ítélet (EBHT 2007., II-1937. o.).

7 – T-302/06. sz. ügyben hozott ítélet.

érintik, amelyekben a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó betűhöz hasonló, egymagában álló betű nem alkalmas a megkülönböztetésre, mivel nem rendelkezik grafikai elemekkel.

23. A megtámadott ítélet 42. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy az OHIM ezzel az elemzésével a rendelet 4. cikkének megsértésével, hallgatólagosan – de szükségszerűen – úgy tekintette, hogy a szóban forgó betű önmagában nem rendelkezik a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontjában előírt megkülönböztető képesség minimális fokával. A megtámadott ítélet 43. pontjában az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében valamely megjelölés védjegyként történő lajstromozása nem a bejelentő bizonyos fokú kreativitásának megállapításától, hanem kizárólag a megjelölés arra való alkalmasságától függ, hogy a védjegybejelentő áruait a versenytársai áruikhoz képest egyedivé tudja tenni.

24. Márpedig az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a fellebbezési tanács nem végzett e tárgyban konkrét vizsgálatot. Különösen úgy ítélte meg, hogy ennek a tanácsnak azt kellett volna megvizsgálnia – a bejelentett megjelölés potenciális képességeinek konkrét vizsgálata keretében –, hogy kizártnak tűnik-e az, hogy ez a megjelölés alkalmas legyen arra, hogy a görög nyelvű átlagos vásárlóközönség számára a BORCO áruait a máshonnan származó áruktól megkülönböztesse.

25. Ez a kifogás a megtámadott ítélet 45. pontjában éri el tetőfokát, amelyben az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy „a megkülönböztető képesség elismerésének főszabály szerinti teljes – fenntartás és [egy ilyen] konkrét vizsgálat elvégzése nélkül kimondott – elutasítása a magukban álló betűk esetében a [rendelet] 4. cikkének szövegébe is ütközik, amely a betűket azon grafikai ábrázolható megjelölések között sorolja fel, amelyek védjegyvoltalom tárgyai lehetnek, ha alkalmasak arra, hogy valamely vállalkozás áruait vagy szolgáltatásait megkülönböztessék más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól”.

26. Különösen a megtámadott ítélet 53–56. pontjaiban vizsgálta az Elsőfokú Bíróság az OHIM azon módszerét, amellyel az értékelte és indokolta a szóban forgó megjelölés megkülönböztető képességének a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett hiányát. E pontok a következőképpen hangzanak:

„53 Negyedszer a fellebbezési tanács a [vitatott] határozat 25. pontjában úgy vélte, hogy az érintett vásárlóközönség az α betűt »talán« a minőség jelzéseként (»A« minőség), a méret megjelöléseként vagy a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő alkoholtartalmú italok egyik típusa vagy fajtája megnevezéseként fogná fel.

54 Az OHIM nem állíthatja, hogy a fellebbezési tanács a fentiek kimondásával elvégezte a szóban forgó megjelölés megkülönböztető képességének konkrét vizsgálatát. Azon

túl ugyanis, hogy a fenti érv megfogalmazása határozatlan, ami minden értékétől megfosztja, egyetlen olyan konkrét tényre sem utal, amely igazolhatná azon végkövetkeztetést, hogy a bejelentett védjegyet az érintett vásárlóközönség a minőségre történő utalásként, a méret megjelöléseként vagy a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő termékek típusa vagy fajtája megnevezéseként érzékelné (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott »E«-ügyben hozott ítélet 44. pontját). A fentiekből következik, hogy a fellebbezési tanács nem bizonyította, hogy a bejelentett védjegy nem alkalmas a megkülönböztetésre.

[...]

56 Az előzőekben kifejtettek összességéből következik, hogy a fellebbezési tanács azzal, hogy a megjelölés megkülönböztető képességének hiányára következtetett csupán abból, hogy a lajstromoztatni kívánt megjelölés a Times New Roman karakterkészletbe tartozó betűhöz képest nem tartalmaz grafikai módosításokat vagy díszítéseket, anélkül hogy elvégezte volna annak konkrét vizsgálatát, hogy az a referenciaközönség felfogása szerint alkalmas-e a kérdéses termékeknek a [BORCO] versenytársaitól származó termékektől való megkülönböztetésére, helytelenül alkalmazta a [rendelet] 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját”.

27. Az OHIM egyetlen jogalapra hivatkozik fellebbezésének alátámasztására, méghozzá arra, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen

értelmezte a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját. Az OHIM különösen az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet fent említett 54. és 56. pontjában alkalmazott érvelést vitatja.

28. Ez a jogalap három részre oszlik.

29. Először az OHIM azt állítja, hogy a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján nem kell mindig lefolytatnia a lajstromozás iránti kérelemben szereplő áruk vagy szolgáltatások konkrét vizsgálatát, amikor az érintett megjelölés megkülönböztető képességét értékeli. Másodszor az OHIM azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen ítélte meg az OHIM által e rendelkezés értelmében elvégzendő értékelés jellegét. Amennyiben ugyanis egy előzetes értékelésről van szó, ennek a megfogalmazása szükségképpen kétséget fejez ki. Harmadszor az OHIM úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg az érintett megjelölés megkülönböztető képességének bemutatására vonatkozó bizonyítási terhet.

30. Ezen egyetlen jogalap vizsgálata lényegében azt jelenti, hogy a Bíróságnak állást kell foglalnia az OHIM által a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a lajstromozás iránti kérelemben szereplő megjelölés megkülönböztető képességének értékelésekor alkalmazandó módszerről.

A – A rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a szóban forgó megjelölés megkülönböztető képességének értékelésénél alkalmazandó módszer Elsőfokú Bíróság általi figyelmen kívül hagyására alapított első részről

31. Az OHIM az általa hivatkozott jogalap első részének alátámasztására arra hivatkozik, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében nem kell mindig lefolytatnia a lajstromozás iránti kérelemben szereplő áruk vagy szolgáltatások konkrét vizsgálatát, amikor a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján az érintett megjelölés megkülönböztető képességét értékeli. Az OHIM fenntartja, hogy ezen értékelés keretében a fogyasztói észlelésre vonatkozó általános kijelentésekre is támaszkodhat.

32. Véleményem szerint ez az első rész nem megalapozott.

33. Az OHIM által az Elsőfokú Bírósággal szemben megfogalmazott kifogás ugyanis abból ered, hogy összetéveszti a rendelet 4. cikkének és 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának betűjét és szellemét.

34. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a védjegy alapvető rendeltetése annak biztosítása a fogyasztó vagy a végfelhasználó számára, hogy a védjegyet hordozó áru vagy a

védjegy alatt nyújtott szolgáltatás a védjegy-jogosulttól származik, és ezáltal annak lehetővé tétele, hogy ezen árut vagy szolgáltatást megkülönböztessék az egyéb eredetű áruktól vagy szolgáltatásoktól.⁸

35. Ennek megfelelően a rendelet 4. cikke azt írja elő, hogy közösségi védjegy tárgya lehet minden olyan grafikai ábrázolható megjelölés, mint a szavak, ábrák, betűk, számok vagy az áru vagy a csomagolás formája, ha e megjelölések alkalmasak arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól.

36. Ez a rendelkezés egyértelműen azt feltételezi, hogy egy betű alkalmas arra, hogy közösségi védjegyként lajstromozható megjelölés legyen, azaz önmagában is képes arra, hogy megkülönböztető képességgel rendelkezzen. Így, még ha jogosan fel is merülhet az a kérdés, hogy vajon egy szín-, egy hang- vagy egy illatmegjelölés alkalmas-e lajstromozásra, egy betű esetén ilyen kérdés nem merülhet fel.

37. Ugyanakkor ez nem elegendő egy betű közösségi védjegyként történő lajstromozásához. Ehhez még az OHIM-nak azt is vizsgálnia kell, hogy nem áll-e fenn feltétlen kizáró ok. Az OHIM-nak különösen a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt értékelést kell minden esetben elvégeznie, amely előírja az egyes esetekben a szóban forgó megjelölés megkülönböztető

⁸ – A C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítélet (EBHT 1998., I-5507. o.) 28. pontja.

képességének konkrét értékelését az egyes áruosztályok tekintetében, azaz azon képességnek a vizsgálatát, hogy a megjelölés szolgálhat-e a lajstromozás iránti kérelemben szereplő áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi eredetmegjelöléseként.

38. Ehhez egy részletes vizsgálat szükséges, amelyben az OHIM-ra különleges kötelezettségek hárulnak, és amelynek tartalmát a Bíróság széleskörűen pontosította.

39. Így a Bíróság ítélkezési gyakorlatának vizsgálata alapján különösebb nehézség nélkül egytéríthetünk az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 54. és 56. pontjában elfogadott érveléssel, és elutasíthatjuk az OHIM által az első rész igazolására felhozott érvet.

40. Az irányelvnek a rendelet 7. cikkével azonos szövegezésű 3. cikkére vonatkozóan a Bíróság ugyanis folyamatosan felhívja a figyelmet, hogy a lajstromozás iránti kérelmek vizsgálatának nem szabad a minimumra korlátozódnia, az irányelv 3. cikkében szereplő kizárási okok vizsgálatának szigorúnak, alaposnak és teljes körűnek kell lennie, és ennek érdekében az illetékes hatóság nem végezheti a vizsgálatot in abstracto.⁹

⁹ – Lásd a C-363/99. sz. Koninklijke KPN Nederland ügyben 2004. február 12-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-1619. o.) 31. pontját és a C-239/05. sz. BVBA Management, Training en Consultancy ügyben 2007. február 15-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-1455. o.) 30. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

41. A Bíróság szerint ezek az elvárások igazoltak a vizsgálat – mindenekelőtt a priori – jellege és a védjegy lajstromozása iránti kérelem OHIM általi elutasítása esetén a kérelmezők számára rendelkezésre álló jogorvoslati eszközök széles skálája fényében. Arról van szó, hogy a jogbiztonság és a gondos ügyintézés érdekében el kell kerülni, hogy védjegyek indokolatlanul kerüljenek lajstromozásra. A Bíróság az irányelv 2. és 3. cikkében (hasonlóképp a rendelet 4. és 7. cikkében) foglalt akadályok számát és részletes jellegét is szem előtt tartja. E tekintetben emlékeztet arra, hogy elegendő egyetlen alkalmazható feltétlen kizáró okot találni annak érdekében, hogy a kérdéses megjelölést ne lehessen közösségi védjegyként lajstromozni. Ugyanígy, amint arra az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 39. pontjában rámutatott, a Bíróság arra is emlékeztet, hogy a szóban forgó megjelölés megkülönböztető képességének minimális foka is elegendő ahhoz, hogy a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt kizáró ok ne legyen alkalmazható.

42. Következésképp, mivel a védjegy lajstromozását mindig a védjegybejelentésben szereplő árukra és szolgáltatásokra tekintettel kérik, a Bíróság megállapította, hogy azt a kérdést, hogy a védjegyre vonatkozik-e olyan feltétlen kizáró ok, mint amilyen a megkülönböztető képesség hiánya, konkrétan a lajstromozási kérelemben szereplő áruk

vagy szolgáltatások vonatkozásában kell megítélni.¹⁰ Még ha ez a feladat néhány védjegy esetén ténylegesen nehéznek bizonyul is, a Bíróság akkor sem engedi, hogy az illetékes hatóságok ezt a nehézséget ürügyként használják fel arra, hogy eleve azt feltételezzék, hogy bizonyos védjegyek nem alkalmasak megkülönböztetésre.¹¹

43. A Bíróság ugyanígy az egyes illetékes hatóságok indokolási kötelezettségének fontosságát is hangsúlyozza. Ahogy nemrég emlékeztetett rá, e feladatnak biztosítania kell a kérelmezők elismert jogainak hatékony védelmét.¹² A Bíróság ítélkezési gyakorlata különösen előírja, hogy az illetékes hatóságnak a védjegybejelentést elutasító határozatát valamennyi áru és szolgáltatás vonatkozásában meg kell indokolnia.¹³

44. Ebben a szakaszban a kérdés az lehet, hogy egy stílusjegy nélküli, egyetlen betűből álló védjegy megkülönböztető képességének a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján történő értékelése indokol-e egy, a Bíróság által előírtnál rugalmasabb vizsgálatot.

45. Erről szó sincs. Amint arra az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 46. pontjában helyesen rámutatott, ez a rendelkezés nem tesz különbséget a megkülönböztető képességük értékelési feltételei szempontjából a különböző jellegű megjelölések között. Amint azt az Elsőfokú Bíróság helyesen megállapította, az egyetlen betűből álló védjegyek megkülönböztető képességének értékelési feltételei megegyeznek azokkal, amelyek a védjegyek többi csoportjára alkalmazandók.

46. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata nem támasztja alá az OHIM azon érvét, mely szerint nem kell mindig lefolytatnia a lajstromozás iránti kérelemben szereplő áruk vagy szolgáltatások konkrét vizsgálatát, amikor az érintett megjelölés megkülönböztető képességét értékeli.

47. Attól kezdve, hogy a rendelet 4. cikkének megfelelően a betűk a lajstromozható megjelölések közé tartoznak, megkülönböztető képességüknek a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján történő értékelését az egyes esetek körülményei között kell elvégezni, figyelembe véve a lajstromozás iránti kérelemben megjelölt áruk jellegét és sajátos jellemzőit.

48. Márpedig, amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 53–56. pontjában megállapította, nyilvánvaló, hogy – elfogadva, hogy „az érintett vásárlóközönség az α betűt

10 – A fent hivatkozott BVBA Management, Training en Consultancy ügyben hozott ítélet 31. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

11 – A rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjával kapcsolatban lásd többek között a C-468/01. P.–C-472/01. P. sz., Procter & Gamble kontra OHIM egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-5141. o.) 36. pontját.

12 – A C-282/09. P. sz., CFCMCEE kontra OHIM ügyben 2010. március 18-án hozott végzés (EBHT 2010., I-2395. o.) 39. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

13 – Uo., 37. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

»talan« a minőség jelzéseként (»A« minőség), a méret megjelöléseként vagy a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő alkoholtartalmú italok egyik típusa vagy fajtája megnevezéseként fogná fel” – az OHIM egyértelműen nem folytatott le a Bíróság ítélkezési gyakorlatában foglalt elvárásoknak megfelelő vizsgálatot. Egy minimális vizsgálatról van szó, amelynek keretében a méret feltüntetésére való hivatkozás kevésbé tűnik relevánsnak az adott lajstromozás iránti kérelemben érintett áruosztály tekintetében.

49. Ez ugyanakkor nem jelenti azt, hogy az α betűt a jelen esetben alkoholtartalmú italok megjelölésére lajstromozni kell. Egyszerűen csak azt jelenti, hogy az OHIM-nak először is egy konkrét vizsgálatot kellett volna lefolytatnia a szóban forgó megjelölés megkülönböztető képessége vonatkozásában, figyelemmel a lajstromozás iránti kérelemben megjelölt árukra, valamint ezekre vonatkozóan kellett volna megindokolnia a kérelem elutasítását, másodszer a rendelet megsértése nélkül, a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján, nem zárhatta volna ki a priori egy stílusjegyek nélküli betű lajstromozását.

50. Következésképpen véleményem szerint az Elsőfokú Bíróság joggal vélte úgy, hogy az OHIM helytelenül alkalmazta a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját.

51. A fentiekre tekintettel tehát azt javaslom a Bíróságnak, hogy az OHIM által hivatkozott egyetlen jogalapnak a szóban forgó megjelölés megkülönböztető képességének értékelésénél a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján alkalmazandó módszer Elsőfokú Bíróság általi figyelmen kívül hagyására alapított első részét, mint megalapozatlant, utasítsa el.

B – A rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a szóban forgó megjelölés megkülönböztető képességére irányuló vizsgálat jellegének az Elsőfokú Bíróság általi figyelmen kívül hagyására alapított második részről

52. Az OHIM az általa hivatkozott jogalap második részének alátámasztására úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság tévedett a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában a megkülönböztető képesség vonatkozásában előírt vizsgálat jellegét illetően. Az OHIM rámutat ugyanis, hogy egy a priori vizsgálatról van szó, és emiatt az általa hozott határozat megfogalmazása kétséget fejez ki.

53. Véleményem szerint az előzőekben kifejtettek alapján ezt a második részt is el kell utasítani.

54. Az OHIM ugyanis a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján az általa elvégzendő ellenőrzés a priori jellegére hivatkozik annak érdekében, hogy igazolja az általa lefolytatott ellenőrzés minimális mértékét és megmagyarázza indokolása kétséges vetületét. Ezzel szemben azonban, éppen ezen okból, illetve annak elkerülésére, hogy egyes védjegyek tévesen kerüljenek lajstromozása, míg mások lajstromozását helytelenül tagadják meg, a Bíróság arra kötelezte az OHIM-ot, hogy a rendelet 7. cikkében meghatározott kizárási okokra vonatkozóan szigorú, alapos és teljes körű vizsgálatot folytasson le.

55. Következésképpen az OHIM által az Elsőfokú Bíróság vizsgálatával szemben megfogalmazott kifogás nem fogadható el, és azt javasolom a Bíróságnak, hogy az egyetlen jogalap második részét, mint megalapozatlant, utasítsa el.

C – A bizonyítási teherre vonatkozó szabályok Elsőfokú Bíróság általi figyelmen kívül hagyására alapított harmadik részről

56. Az OHIM az általa hivatkozott jogalap harmadik részének alátámasztására a Develey kontra OHIM ügyben 2007. október 25-én hozott ítélet¹⁴ alapján arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 54. pontjában tévesen állapította meg a bizonyítási terhet a védjegynek a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességét bemutató vizsgálat vonatkozásában. Az Elsőfokú Bíróság így tévesen állapította meg, hogy minden esetben az OHIM-nak kell konkrét tényekkel bizonyítania, hogy a lajstromozás iránti kérelemben szereplő védjegy nem alkalmas a megkülönböztetésre.

57. Véleményem szerint ezt a harmadik részt is el kell utasítani.

58. Egyrészt az OHIM tévesen értelmezi a megtámadott ítélet 54. pontját. Ebben a pontban az Elsőfokú Bíróság ugyanis egyszerűen csak megállapította a szóban forgó megjelölés lajstromozás iránti kérelemben szereplő áruhoz viszonyított megkülönböztető képességére irányuló konkrét vizsgálat hiányát, és ebből arra következtetett, hogy a fellebbezési

¹⁴ – C-238/06. P.sz. ügyben hozott ítélet (EBHT 2007., I-9375. o.) 50. pontja.

tanács nem állapította meg a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének hiányát. Az Elsőfokú Bíróság ezzel az érvelésével nem hagyta figyelmen kívül a bizonyítási terhet, hanem a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően alkalmazta a megjelölések megkülönböztető képességének a rendelet 7. cikke (1) bekezdésében előírt értékelésére vonatkozó szabályokat.

59. Másrészt, jóllehet a fent hivatkozott Devely kontra OHIM ügyben hozott ítéletnek megfelelően valóban a kérelmezőnek kell

konkrétan alátámasztott információt szolgáltatnia annak bizonyítására, hogy a fellebbezési tanács vizsgálatával ellentétben a lajstromozási kérelemben szereplő védjegy rendelkezik megkülönböztető képességgel, az OHIM-nak akkor is hivatalból kell kellően megvizsgálnia és indokolnia a szóban forgó megjelölés megkülönböztető képességének hiányát. Emiatt véleményem szerint igen nehezen fogadható el, hogy az OHIM erre az ítéletre hivatkozzon annak érdekében, hogy kivonja magát a kötelezettségei, különösen a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott feladatai teljesítése alól.

VI – Véggövetkeztetések

62. Az előző megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a következőképpen határozzon:

„1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) kötelezi a költségek viselésére”.